

gøres nødvendig, at betale en Dre eller to mere i Told paa Kaffe eller Sukker eller i Skat af Ol og Brændevin for dermed at kunne indfri de Forpligtelser, som de besiddende Grundejere i Njeblikket ikke se sig i Stand til at indfri. Dette er dog ogsaa noget, man skulde være lidt betænkelig ved; i alt Fald tilstaar jeg, at for mig staar det noget tvivlsomt om man just kan kalde det en demokratisk Foranstaltning. Og samtidig med, at man forlanger dette af de andre Klasser og da ogsaa særlig af de næringsdrivende Klasser, saa nægter man vedblivende fra Rigsdagens Side de industridrivende Tilladelse til for egen Regning og Risiko at slutte sig sammen i en Kreditforening, som ikke i mindste Maade paakalder nogen Garanti fra Statens Side. Dette forekommer mig ikke at være synnerlig hensynsfuldt og liberalt. — Jeg for mit Vedkommende ser mig ikke i Stand til at stemme for det foreliggende Forslag om en Statsgaranti for Kreditforeningsobligationer.

Indenrigsministeren (Hørring):

Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling) begyndte sit interessante Foredrag med nogle Udtalelser, der angik Regeringsforslaget i dets oprindelige Affattelse. Det ærede Medlem havde jo navnlig Betænelighed ved, at man overhovedet vilde gaa til at gøre nogen Del af Landbrugets Gæld ikke-amortisabel, og han har selvfølgelig fuldkommen Ret i, at det ønskelige vilde være, om Landbruget kunde indrette sig saaledes, at det ikke alene svarede Renten af sin Gæld, men ogsaa søgte at amortisere Gælden i forholdsvis kort Tid. Men noget ganske andet er det, at dertil kunne vi jo ikke komme — det indrømmede det ærede Medlem jo ogsaa selv — i alt Fald ikke for Tiden. Saaledes som Forholdene ere nu, vilde der jo ikke kunne være Spørgsmaal om en saadan Forandring. Jeg tror for Resten ogsaa, at den Parallel, som det ærede Medlem drog mellem Industrien og Landbruget, ikke er fuldt ud berettiget. Der er en Forskel mellem industrielle Ejendomme og Landbrugsejendomme, som navnlig viser sig deri, at der i Landbrugets Ejendomme er, om jeg maa bruge det Udtryk, en vis større konstant Værdi, som maatte ikke saa bestemt kan paavises i de industrielle Ejendomme, og derfor er det, forekommer det mig, ogsaa berettiget, om Landbruget ejer sine Ejendomme med Gæld, der hidrører fra, at en Del af Købesummen bliver staaende i Ejendommene. Hvor stor denne Del rettelig bør være, det er jo en anden Ting. I saa Henseende har Rege-

ringen ment i sit Forslag, at denne Del kunde sættes til $\frac{3}{10}$ af Vurderingssummen, og at der ogsaa ikke kunde gøres Indvending imod, at denne Del af Gælden ikke blev amortiseret. Underledes stiller det sig jo med den Kapital, der skaffes til Veje gennem Laan, men som er bestemt til Ejendommens Forbedring, til Drift eller paa anden Maade. — Udvalget har imidlertid nu foreslaaet, at man skulde forhøje den Del af Vurderingssummen, ogsaa de $\frac{3}{10}$, for hvilke Gælden ikke skulde amortiseres, til $\frac{4}{10}$. Det er en Forandring, som jeg ikke er uden store Betæneligheder ved. Jeg tror, at man herved kommer til at gaa løslig vidt, navnlig saa længe som vi maa sige, at vore Vurderingsforretninger ikke ere saa paalidelige, som vi vilde ønske, de skulde være, medens vi paa den anden Side samtidig maa erkende, at det er vanskeligt at stille Regler op, hvorved der kan naas til en fuldkommen paalidelig Vurdering. Jeg kunde imidlertid dog maatte gaa med til denne Forandring, naar jeg saa kunde opnaa, at det Tilhyn, som Indenrigsministeriet har med de bestaaende Kreditforeninger, kunde blive stærket. Men naar Udvalget, eller rettere sagt Udvalgets Flertal, samtidig med at det foreslaar den ikke-amortisable Del af Gælden forhøjet, tillige vil have, at Bestemmelserne i Regeringsforslagets § 2, Nr. 1, „at Valget af det administrerende Medlem af Bestyrelsen skal godkendes af Indenrigsministeren“, og i § 2, Nr. 2, „at der ved Foreningen ansættes 2 Revisorer, saaledes at Indenrigsministeren udnævner den ene og godkender Valget af den anden“, at disse Bestemmelser, som jo netop tilsiage at styrke Ministerens Tilhyn med Kreditforeningerne, skulle udgaa, saa maa jeg sige, at jeg da ikke tør gaa med til det Forslag, der er stillet om at forhøje den ikke-amortisable Del af Gælden fra $\frac{3}{10}$ til $\frac{4}{10}$ af Vurderingssummen. Jeg sætter nemlig megen Pris paa disse Bestemmelser, særlig ogsaa paa den første, hvorefter Valget af den administrerende Direktør skal godkendes af Indenrigsministeren. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling) har Ret i, at en saadan Bestemmelse kun vilde faa en formel Betydning. Jeg tror, at den vilde faa reel Betydning, saa snart som Kreditforeningerne kom ind paa det, som man jo befrægter, nemlig, at der begyndte at røre sig Bestræbelser i Repræsentantskaberne for at faa den administrerende Direktør til at veksle, saaledes at snart den ene, snart den anden af Repræsentanterne skulde komme til Pladsen. Naar man kommer dertil, saa opstaar der en meget stor Fare for Kreditforeningerne,